

Irıza

– Arzeni · 20 Mart 2012

İçim içime sığmıyor,ellerimi ayaklarımı nereye koyacağım bilemiyordum? Heyecanım doruklara ulaşmıştı. Baba olmak, ne güzel bir duyguymuş meğer...Hasret dolu yıllara dayalı bir sevdanın en güzel meyvesiydi gelen. Hem de acılara gark olmuş bir geliş. "Allah'ım sen ne büyüksün ve her şeye kadirsin.Taşa can verensin" Onüçyıl olmuştu hasretliğimin zamana tasavvur edilmiş süresi. Ama bin ömürdü benim için.Hele köy yerinde bir evlada sahip olamamak ne demektir bilemezsiniz. "Kısır Irıza aşağı,Kısır Irıza yukarı "Kahvehaneye gidemez,imecelere karışamaz olmuştum.Harman yerinde baş aşağı gezmek ne zordur bir erkek için.Hiç unutmuyorum!...Yine böylesi bir yaz günüydü. Komşumuz Şadiye teyze bir hışımla eyvandan içeri girdi;"Kız Şerife! Kız sana deyom nerdesin huuuu?" Öylesine heyecanlı bağıırıyordu ki, dersiniz bir yerinden et mi kesmişler ne? Ahşap iki katlı evimizin derme çatma balkonundan aşağı sallanan annem bağırdı."Buyur Şadiye abla! Ne oldu de hele?"Şadiye Teyze,yüzü gözü kıpkırmızı olmuş,boncuk boncuk terli yüzünü elinin tersiyle sildi.Yazmasının ucunu açıp saçını-başını düzeldikten sonra konuşmaya başladı."Ne olcek kız, geçen günü çeşme başında gonusmuştuk ya.Hani, sana deyivediğim Sarıveliler köyü'nde yaşı geçkin ama güzel bi kız vadiya.İşte onlara haber salıvemiştim.Cevabını yollayıvemişler... gelipte bi acı kahvemizi içsinler deye...haberi alır alımız goşuvedim burya dek"Annem,kaşıyla- gözülle sus işareti yapıyordu.Değişik figürler sergiliyordu.Ama kadın o kadar heyecanlıydı ki, bunları anlaması mümkün değildi. Pencere önünde olanları hayret ve sinirle izliyordum.Güzelim,sultanım Zeyneb'imde dinliyordu.Allı güllü eşarbiyle, ay parçası yüzünü buruşturup bana doğru geldi.Oturduğum divanın önüne eğildi.Elimi elinin içine alarak, yüzüne doğru götürdü."Irızam! Hele deyive bana, benim suçum günahım nedir? Bu insanlar ne isterler bizden...Tam dört kere düşük oldu.Beşincisi doğdu bir hafta sonra Irabbim aldı.Hele deyive bana ben ne edeyim? Hangi taşlara gafamı vurayım?"Gözlerinden dökülen yaşlar,yıllara dayalı yüzünde oluşan acının izlerinde yolunu buldu.Birkaçı, keçe pantolonuma, birkaçı çocukluğumda üzerinde uyuduğum irice mindere aktı. Elimi elinden alarak, yüzünü yüzüme çevirdim.İri ela gözleri yine hüzne gark olmuştu.Geldiği günden beri ne az gülmüştü garibim.Alından öperek, konuşmaya başladım;"Yedi köyün güzeli! Ceylan gözlü Zeyneb'im! Eller ne derse desin.Sen benim ilk göz ağrım ve gönlümün sultanısın.Senden gayrısına meylim yoktur bunu bilesin!"Rahatlamıştı. Lakin, içi içine sığmıyordu.Edebi ve becerikliliğiyle anamı yıllar içinde susturmuştu.Anam ne ederse, ne derse cevap vermezdi.Bu durumu, onu gönlüm de iyice derinlere yerleştiriyor, yüceltiyordu. Beraberce acılı,bol gözyaşlı gecelerde ne çileler çekiyorduk. Anam bi taraftan, köylüler bi taraftan...Kapı, gıcirtısıyla beraber açıldı.İçeri giren anamdı.Yüzünde farklı ve sinsî bir ifade vardı.Bana doğru geldi.Yanıma oturdu. uzak gözlüğünü bir iki takıp çıkardı.Sonra eşarbiyle kirlenmiş camlarını sildi.Seğiren sol gözünü sağ eliyle ovuşturduktan sonra konuşmaya başladı."Irızam,oğlum,yiğidim! Artık ! bilirsin çektiklerimizi. Köylünün maskarası oluvedik. Elalem bizi defe goyup çalıvereyo...Yetmez mi bu kada çile? Gel şu , Sarıvelilerde ki Fadime'ye he de ha...Baban bu acıya dayanamadı getti.Evet,gelinimden razıyım.Heç bi şekayetim yok emme ..."

Anam konuştuğuça içim eriyordu. Yıllardır aynı sözleri duymaktan bıkmış usanmıştım. Ani bir hareketle

ayağa kalktım.Kan tepeme sıçramıştı.Hiç bir cevap vermeden aşağı indim.Zeynep, her zaman ki gibi yemek pişiriyordu.“Zeynep,üstünü başını giyiver gedyoruz!”

“Nereye, Irızam?”

“Soru sorma, hadi çabuk ! Şehir minibüsünü geçirmeyalım”***Asker arkadaşım Salih gelmişti yıllar öncesin de. Kahvede otururken oradan buradan konuşmuş,asker anılarımızı tazelemiş gülmüştük...”Vay be! Ne kadar da çabuk geçiyor zaman” dedi Salih...”Evet dostum! Çabuk geçiyor” diye iç geçirerek karşılık vermiştim. İçinde bulunduğum durumu anlayan Salih;“Ne oldu Rıza? Varsa bir derdin anlat!” demişti. Olanı biteni anlatmışım. O da bana bir kart vermiş;“Bu doktor var ya, bu konuda uzman. Nice ailelerin yüzünü güldürüp hanelerini şen etmişti”diyerek içime su serpmişti.O gün heyecanımdan ve sevincimden şükür namazı kılmış ve iki cüz Kur’an okumuştum.O günden sonra kartı bulamamış çok üzülmüştüm.Yıllarca aradım durdum.Geçenler de,sabah namazı sonrası Kur’an okuyayım,Rabbime bi dua edeyim dediydim.Meğer onun arasına koymuşum.Acılar,üzüntüler,gaflet derken...Mübareğin sayfasını yeni açabilmişim. Meğer Nisa süresinin ilk sayfasını okurken unutmuşum. “Allah’ım sen nelere kadersin” diyerek sevincimi içimde yaşadım.*** Doktorun muayenehanesi’nde iğne atsan yere düşmezdi. Sekretere doğru gidip durumu izah ettim.Parasını ödememizi ve sıra almamızı söyledi. Sonra, beklemeye başladık.Neden sonra sıramız gelmişti.Zeyneb’imi ilk defa bu kadar mutlu görmüştüm.Sekreterin bağırtısına irkildik...”Zeynep Hancı,sıran geldi içeri!”Bayan doktor, orta yaşlı ve güler yüzlüydü. Derdimizi anlattık.Bize bazı sorular sordu.Cevap verdik.Bir iki yöntem anlattı.Verdiği ilacı gününde kullanmamızı söyledi. Sonra, bana dışarı çıkmam gerektiğini söyledi.***“Irızam,senden Allah razı olsun yiğidim. İçimde garip bir his var ...” dedi Zeynep. Bu arada köy yolunu yarılaşmıştk.İleride bir kalabalık vardı.İnsanlar oradan oraya koşuşuyorlardı.Biraz daha ilerleyince, yana yatmış her tarafı hurdaya dönmüş bir minibüs ve önü paramparça olmuş yabancı plakalı bir taksi gördük.”Belli ki çarpışmışlar,yerde yatanlara bakarsanız bayağı ağır bir kaza” dedi bizim kaptan.“Aman Allah’ım! Burası savaş alanına dönmüş” diyerek,araç içinde ki erkekler olarak olay yerine koşturduk.Bu bizim köyün diğer minibüsüydü. Çarptığı da Hacıların Yahya’nın arabasıydı. Almanya’dan izne gelmişti. Aracın içindekilerin hepsi ölmüş,üzerleri gazete örtülüydü. Minibüste de üç ölü vardı.***Köy Cami’i hiç böyle cenazeye şahit olmamıştı.Köy içinde yedi ölü vardı.Cenazeye gelmeden önce Zeynep söyledi.Ölen yedi kişi her Allah’ın günü Zeyneb’e eziyet eden insanlardı.Bir sabah namazı sonrası içinden gelerek,hıçkırarak beddua etmiş.Bir kaç defa da rüyasında kan ter içinde uyandığını anlatmıştı.İçimizde garip bir burukluk vardı.NOT: Yakın arkadaşımın köyünde yaşanmış olaydır.Söz verdiğim için yayınladım.Ayrıca dostlarımdan özür dilerim.İsli Demlik yakında kaldığı yerden devam edecektir.